

ний мъжъ, и това мое подпалено сърдце ся стреми да почива също на подобни гърди.

Ла-Хиръ. Какъ мога принцъ да си позволя, щото да мѣря моята слаба заслуга съ вашата геройска слава? На каквото нѣщо турне ръка графъ Дюноа, тамъ трѣбва да отбѣгва всякой съперникъ. Но една низка овчарка, мисля не е достойна да бѣде княжеска съпруга. Кралската кръвъ що тече изъ вапштитѣ жили, може ли да прѣдпочте едно долно смѣшение?

Дюноа. Тя е Божието дѣте на свята та природа, както и азъ, и е съ мене равна.— Тя трѣбва да не прѣдпочте ръката на единъ князь, като годеница на чистий ангелъ, на която главата е окружена отъ една божественна свѣтлина по-свѣтла отъ всички тѣ земни корони и на която въ подножието лежи ничтожно всичко голѣмо, всичко високо на земята; защото всички ти княжески тронове натрупани единъ връзь други и въздигнати дори до въ звѣздитѣ, не можѣтъ да постигнатъ височина та, на която тя сѣди въ ангелското си величие.

Ла-Хиръ. Кралъ тѣ нека рѣши. —

Дюноа. Не, тя трѣбва да рѣши! Тя направи Франция свободна и тя сама свободно нека подари сърдце то си. —

Ла-Хиръ. Ето и кралятъ иде.

ЯВЛЕНИЕ ВТОРО.

*Същи тѣ, Кралъ, Агнесъ Сорелъ, Дю-Шотелъ Владика
та и Шатилонъ.*

Кралъ. *(на Шатилонъ).* Той иди! Ще ли ма припознай за кралъ, ще ли ми отпрати привѣствие то *)

Шатилонъ. Тука Сиръ, въ кралский градъ Шалонъ ще се хвърли херцогъ тѣ при подножието ти и ще тя припознае за кралъ; той ми заповѣда като мой господаръ, да тя поздрава, а той самъ ще пристигне послѣ малко врѣме.

*) Говори ся за херцогъ Бургундъ.